

Đoạn Hồn Tiêu

Contents

Đoạn Hồn Tiêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	8

Đoạn Hồn Tiêu

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn, cổ đại, SE. Converter: Ngocquynh520Editor: Tử Thiên Băng một cô gái chỉ vì m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-hon-tieu>

1. Chương 1

Hắn ngáp một cái thật dài, miễn cưỡng nói: “Cô đã nhìn ta ba canh giờ rồi đó”.

“Ta biết. Cũng đâu có quy định không thể nhìn huynh”.

Hắn bắt đầu nhìn ta, lông mày tuấn dật nhẹ nhàng nhíu: “Nhanh nhanh động thủ giùm đi, giết con thỏ đỏ Tuyết Sơn này rồi về sớm thôi”.

“Ta không giết.”

Lông mày của hắn nhíu chặt đến dọa người: “‘Đoạn hồn tiêu’, một tiêu đứt cổ, cô chỉ chọn chỗ không quan trọng mà đánh, còn gì gọi là ‘Đoạn hồn tiêu’ nữa hả? Để người trong giang hồ biết do ta dạy cô tiêu pháp thì chẳng phải sẽ cười rớt răng hàm sao? Mau giết nó đi!”.

“Ta mặc kệ. Tuy ta xuất chiêu không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng cũng đủ khiến người ta mất đi năng lực chống cự, chẳng phải cũng như nhau sao? Nó đã bị thương, đáng thương như vậy, ta sẽ không giết nó”.

“Nó chảy nhiều máu như thế, rất đau đớn, nhất định trong lòng nó cũng đang cầu cô giết nó đấy, dứt khoát cho một nhát đi”.

Ta cố nhin không bật cười: “Huynh chỉ giỏi cái nói bậy”.

Con vật nhỏ này giờ chúng ta thảo luận đang nằm cạnh chân ta, đừng xem nó bây giờ không thể động đậy, sự linh hoạt lúc này của nó, so ra còn hơn cả cao thủ hạng nhất chốn giang hồ.

Ta đang tập luyện “Đoạn hồn tiêu”, hấn dạy võ công cho ta, nhưng ta không chịu thừa nhận hấn là sư phụ của ta, bởi vì hấn còn rất trẻ. Chúng ta là người của “Thiên Thánh giáo”, bất quá người trong giang hồ thích gọi ta là “Ma giáo” hơn. Người ta gọi thế nào ta mặc, ta chỉ muốn làm chuyện mình thích thôi.

Hấn là trưởng lão trong giáo, nghe nói người trong giang hồ cũng rất sợ hấn, hơn nữa còn có rất nhiều người hận hấn chết đi sống lại, trên thực tế, hấn chỉ là một hài tử bình thường đến không thể bình thường hơn.

Hấn lại đổi sang cách khác: “Nhất định cô vừa mệt vừa đói lại vừa lạnh đúng không? Giết nó lẹ chút là có thể đi về thoải thoải mái mái mà nghỉ ngơi rồi”.

Ta nhin cười: “Huynh đang nói huynh đó hả? Ta không lạnh, không đói, cũng không muốn ngủ, hơn nữa vẫn có thể vận động tiếp”.

Hấn ngơ ngác nhìn ta: “Cô có thể nói cho ta biết hay không, rốt cục là tại sao cô lại vào giáo? Chúng ta là “Ma giáo”, không giết người thì làm sao được?”.

“... Chỉ là ta cảm thấy rất thú vị”.

Hấn trợn mắt nhìn ta, hồi lâu không nói lời nào, một lúc sau thì thở dài, nói: “Thôi, hôm nay tới đây thôi. Nhưng ta vẫn cảnh cáo cô, cô không chịu cho kẻ địch một kích trí mạng, sớm muộn cũng có ngày cô phải hối hận”.

“Tại sao nhất định phải có kẻ địch?”.

“Đừng có hỏi vấn đề ngu ngốc này”. Hấn ôm lấy con thỏ đỏ Tuyết Sơn, lấy ra một mảnh vải, nhẹ nhàng băng bó vết thương cho nó. Ta lặng lẽ nhìn, hấn băng bó rất cẩn thận, động tác cũng rất êm ái, trong mắt tràn ngập nụ cười. Ta thích nhìn thấy dáng vẻ này của hấn.

Ta nói dối. Thật ra nguyên nhân ta gia nhập “Thiên Thánh giáo”, chính là vì hấn.

Vấn đề này rất đơn giản. Bởi vì hấn ở “Thiên Thánh giáo”, nên ta mới nhập giáo. Nếu như hấn ở địa ngục, ta cũng sẽ không chút do dự đi theo hấn.

Đây chính là quyết định của ta từ khi lần đầu tiên nhìn thấy hấn.

2. Chương 2

Trên tuyết sơn gió rất lớn.

Hấn nhìn nhìn ta, cởi áo khoác xuống nhẹ nhàng khoác lên người ta.

“Giết người là cảm giác như thế nào?” Ta đột nhiên hỏi.

Hấn hơi nhíu mày: “Đừng hỏi mấy vấn đề nhàm chán thế. Dù sao cô cũng đâu có chịu giết người”, hấn nhìn ta, “không phải sao?”.

“Nhưng ta rất tò mò”. Ta nhìn hấn, “Huynh giết nhiều người như vậy, rốt cuộc là cảm thấy thế nào?”.

Mặt hắn không có biểu cảm gì. Ta hận hắn như vậy, bởi vì ta không thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn. “Không muốn nói thì thôi”. Ta gần như cắn răng nghiêng lợi mà nói.

Nhưng không ngờ hắn lại chợt mở miệng: “Không có cảm giác”. Thấy ta ngạc nhiên nhìn mình, hắn lại nhàn nhạt bổ sung một câu, “Giết người nhiều quá, chẳng còn cảm thấy gì cả”.

“Nhưng những người bị giết kia cũng có người thân bằng hữu, bọn họ sẽ thương tâm khổ sở, huynh có từng nghĩ qua chưa?”.

Hắn từ từ nói: “Ta không quản được nhiều như vậy”.

Ta nhìn hắn, trên mặt hắn vẫn không biểu cảm. Như thế khiến ta không thể nắm bắt được gì, càng không thể đoán hắn nói thật hay giả.

Ta lại nhớ tới những tin đồn trên giang hồ kia, hắn là Ma Vương trong truyền thuyết giết người không chớp mắt, coi mạng người như cỏ rác. Dựa vào lời nói lạnh lùng vừa rồi của hắn, chắc là đúng rồi nhỉ?

Mà người trước mặt ta, luôn luôn biếng nhác, không tranh quyền thế, chỉ muốn mỗi ngày tiêu dao, lúc cười, trong mắt sẽ hiện lên sự ngây thơ chất phác vĩnh viễn không thay đổi.

Đâu mới thật là hắn? Ta ngày càng không hiểu.

Chúng ta lặng lẽ sánh vai mà đi, đường núi đóng băng rất trơn, hắn theo thói quen nắm lấy tay ta.

“Thật ra thì, cô không hợp với cái giang hồ này. Rời khỏi nó đi”. Hắn bỗng nhiên nói.

“Không”.

“Nếu cô không luyện thành ‘Đoạn hồn tiêu’ – một kích trí mạng, thì vĩnh viễn không cách nào đặt chân trên giang hồ này. Cô không giết người khác, chính là cho người khác cơ hội giết cô”.

“Không không không!”.

Đột nhiên hắn dừng bước, nhìn thẳng vào hai mắt ta, ta không hề sợ hãi nhìn thẳng lại hắn. Một lúc lâu sau, trong mắt hắn đột nhiên thoáng qua tia bi ai: “Thì ra là vậy. Cô có ý muốn giết người... mặc dù là đang do dự”.

Làm sao hắn biết? Ta thật sự nguy trang tề đến vậy sao? Tay ta nắm chặt thành quyền, siết đến nổi gân xanh. Đúng vậy, ta đương nhiên có kẻ mà ta muốn giết. Ta gia nhập “Thiên Thánh giáo”, theo hắn học “Đoạn hồn tiêu”, thật ra chỉ vì muốn sau này có thể tự tay dùng võ công đặc ý nhất của hắn giết chết hắn – trưởng lão “Thiên Thánh giáo” Tiêu Diệt Quân.

Bởi vì người nhà của ta, chính là chết trong tay của “Đoạn hồn tiêu”.

Cơ thể ta trở nên cứng ngắc, hắn có thể nhìn ra người ta muốn giết là hắn không? Nếu hắn hỏi người nọ là ai, ta nên trả lời như thế nào đây? Ta biết có một ngày ta sẽ vượt qua hắn, nhưng ta của bây giờ, còn xa lắm mới làm được.

Nhưng hắn cũng không hề hỏi tiếp, chỉ nhẹ nhàng nói: “Tay cô rất lạnh, chúng ta về thôi”.

Ta nhìn hắn, trong đôi mắt kia có sự ảm áp, là Tiêu Diệt Quân mà ta vô cùng quen thuộc.

3. Chương 3

Ta không tên là Lê Tình, ta tên Bách Lý Y.

Ta cảm thù sự mềm yếu, cũng cho rằng nước mắt là biểu hiện của sự mềm yếu. Cho nên kể từ khi sáu tuổi, ta chưa từng rơi lệ trước mặt ai. Cho dù là ngày người thân bị giết, ta cũng không hề rơi lệ.

Ta chỉ quyết định sẽ báo thù.

Ta gặp được chủ nhân của “Đoạn hồn tiêu” trong đám đông, thầm quyết định sẽ học được tuyệt kỹ trọn đời của hắn, rồi dùng chính tuyệt kỹ của hắn để giết chết hắn. Một cuộc báo thù hoàn mỹ.

Đương nhiên ta sẽ không thừa nhận hắn là sư phụ mình, ai lại đi nhận kẻ thù của mình làm thầy chứ?

Không có ai hoài nghi thân phận của ta, kế hoạch này vốn dĩ tiến hành rất thuận lợi. Nhưng bây giờ ta phát hiện, ta gặp phải một chương ngại vô cùng khó vượt qua.

“Đoạn hồn tiêu” là tiêu pháp một chiêu đánh vào cổ họng để lấy mạng, không đa dạng như những thứ khác. Nhưng thủy chung ta vẫn không làm được như vậy, ta không quên được “Đoạn hồn tiêu” lạnh như băng trên cổ họng người thân, thảm trạng ngã trong vũng máu của họ. Vì vậy tiêu của ta, luôn luôn tránh cổ họng của đối phương.

Hắn nói những gì ta đều hiểu cả, nếu như không một kích lấy mạng kẻ thù, ta đương nhiên sẽ phải hối hận. Nhưng ta lại không làm được. Lúc hắn bảo ta giết con thỏ đỏ Tuyết Sơn, không phải ta không muốn, mà là tiêu của ta chệch đi. Ta sợ trên cơ thể con vật bé nhỏ đó, sẽ hiện lên bóng dáng người thân của ta.

Ta sợ bất kỳ sinh vật nào có bóng dáng của người thân ta.

Cho nên ta không thể luyện thành “Đoạn hồn tiêu” được. Tựa như hắn từng nói: “Không thể một tiêu đứt cổ, còn gì gọi là “Đoạn hồn tiêu” nữa?”.

Ta không vượt qua được ám ảnh này, là vì ta mềm yếu. Thật ra thì cho tới nay, mềm yếu là nhược điểm lớn nhất của ta, đây mới chính là nguyên nhân ta căm ghét mềm yếu.

Hắn nói ta đang do dự. Có không? Không phải ta một mực muốn báo thù sao?

Nhưng mà, lúc ở bên hắn, ta lại vô cùng vui vẻ.

Ta ngày càng không hiểu nổi chính mình.

4. Chương 4

Mỗi đầu tháng, hắn sẽ đi gặp một nữ nhân. Việc này cũng chẳng phải là bí mật gì trong giang hồ cho cam.

Trước kia ta chẳng thèm ngó tới, bây giờ lại sinh hứng tò mò với nữ nhân kia. Nghe nói nàng ta tên là Tuyết Khinh Trần, là chương môn của “Vô Ngân môn”. “Vô Ngân môn” là danh môn chính phái, cho nên bọn họ nhất định không thể ở cùng nhau được. Vì vậy mỗi tháng chỉ có thể gặp nhau một lần.

Ta muốn biết nữ nhân kia là như thế nào, nhưng lại không muốn chính mắt đi xem, vì vậy nói bóng gió với hắn.

“Hai người làm sao quen nhau? Nàng có đẹp không?”.

Hắn nằm dưỡng thần trên cỏ, không nói tiếng nào.

“Tại sao huynh thích nàng ta? Thích nàng đến mức độ nào? Đây, mau trả lời đi chứ!”.

Hắn không nhin được phải lật người, đưa lưng về phía ta, làu bàu nói: “Cô phiền quá”.

“Ngay cả ta cũng không chịu nói sao? Chúng ta là hảo huynh đệ đó!”.

“Ai nói? Cô chỉ là đồ đệ của ta thôi, đừng có nhiều chuyện như vậy”.

“Ta không thừa nhận. Huynh không có tư cách làm sư phụ ta... Nhưng mà lại nói, vì Tuyết Khinh Trần này cũng thật là một nữ nhân lợi hại. Ta thật sự không hiểu, nếu nàng dám mỗi tháng gặp yêu nhân Ma giáo, hắn sẽ không sợ gả cho huynh. Tại sao hai người không thành thân?”.

Hắn đuổi lưng một cái, lạnh nhạt nói: “Thành thân xong sao có thể ra ngoài lêu lổng nữa?”. Ta nhìn không thấy mặt hắn, không biết hắn nói thật hay nói giả. Nhưng ta dễ dàng đoán ra, bằng trực giác của mình.

“Gạt người!”. Ta gõ mạnh lên vai hắn.

Hắn “ai da” một tiếng ngồi dậy, căn quả đấm của ta, nói: “Chứ cô muốn ta thế nào hả? Lập tức thành thân sao?”.

Ta nhìn hắn chăm chăm, không nói lời nào.

Hắn chợt cười: “Được. Bất quá cô phải luyện thành “Đoạn hồn tiêu” làm quà tặng ta”.

Thật nhảm nhí. Tại sao phải chờ ta luyện thành “Đoạn hồn tiêu” hắn mới thành thân?

Hắn có biết, ngày ta luyện thành “Đoạn hồn tiêu” cũng chính là ngày chết của hắn?

5. Chương 5

Ta bị thương rất nặng.

Bởi vì không nghe lời hắn, mãi không luyện “Đoạn hồn tiêu” chân chính.

Là do hắn chạy đến cứu ta.

Sau đó hắn đi đến trước mặt ta, còn chưa hỏi thương thế của ta đã cho ta một cái tát.

Ta hoàn toàn váng đầu.

Hắn nói từng chữ: “Không phải cô muốn giết ai đó sao? Hận hắn, luyện thành “Đoạn hồn tiêu” rồi đi giết hắn, đừng do dự nữa. Nếu không, cô hãy rời khỏi chốn giang hồ này, đừng có tùy hứng như vậy! Cô như thể này ở trong giang hồ, sớm muộn cũng bị người ta giết!”.

“Ta sẽ không rời khỏi giang hồ”. Ta kiên quyết nói.

Trong mắt hắn chợt hiện lên thần thái kỳ dị: “Cô miễn cưỡng ở lại giang hồ chỉ là vì giết người kia. Có phải một khi hắn chết, cô sẽ rời khỏi không?”.

Hắn đang nói gì vậy? Vết thương không ngừng chảy máu, mắt ta bắt đầu mơ hồ. Trong hoảng hốt cảm thấy bị hắn ôm chặt vào ngực, có gì đó ấm áp lấn xuống từ má ta.

Không được rơi lệ. Ta vô thức kháng cự.

Nhưng mà, thật ra đâu phải lệ của ta chứ? Một người khác trong ta lặng lẽ đáp.

“Ta sẽ không để nàng chết”. Trong u minh có âm thanh của ai đó, sao lại xa xôi quen thuộc như vậy?

Ta hôn mê năm ngày. Hắn chăm sóc ta năm ngày.

Rạng sáng ngày thứ sáu, ta mở mắt ra liền nhìn thấy hắn.

Bộ dáng của hắn rất tiêu tụy, dưới mắt có quầng thâm thật sâu. Giờ khắc này, ta đột nhiên nghĩ tại sao phải chia ta phân địch? Ta có thể không báo thù nữa hay không?

Ta tìm được lý do cho chính mình: Hắn cứu mạng của ta, hơn nữa còn đối tốt với ta như thế.

Trong bóng tối có người nhẹ giọng nói với hắn: “Tiêu trưởng lão, tam đại chính phái giam lỏng Tuyết Kinh Trần, nói nàng kết giao ma đạo, đòi xử tử nàng”.

Hắn im lặng không lên tiếng, sau đó nhìn ta, khẽ mỉm cười: “Cô tỉnh rồi à, ta có thể yên tâm rồi”.

Đó là bẫy, nhất định là như thế! Nếu không tại sao lâu đến vậy, tam đại chính phái vẫn không hề nói câu nào. Mà hôm nay lại đòi chém giết?

“Đừng đi! Đừng đi cứu nàng”. Ta nhẹ nhàng kéo tay áo hắn, “Ở lại với ta. Chỉ riêng lần này, coi như ta cầu xin huynh”.

Thật ra ta hiểu mình có nói gì cũng bằng thừa, nữ nhân hấn quan tâm, sao lại không đi cứu nàng được? So sánh với nàng, ta là cái gì chứ?

Hắn nhẹ nhàng cầm tay ta, nhìn ta thật kỹ, hồi lâu sau mới nói: “Ta phải đi”.

Ta bỗng nhiên giận dữ: “Vậy ta thì sao? Có phải cũng như con thỏ đỏ Tuyết Sơn kia hay không? Huynh sẽ tử mỹ chữa thương cho ta, xong rồi thì mặc kệ? Có phải không?”.

Hắn cúi đầu nhìn ta, mặt không biểu cảm, chợt vỗ nhẹ đầu ta, nói: “Nha đầu ngốc”.

Sau đó lập tức bỏ đi.

Lần ra đi này, hắn không hề trở về nữa.

Rất lâu sau, mới nghe nói Tuyết Khinh Trần phản bội hắn, hắn rơi vào bẫy, bị nhốt vào “Vô Ngân môn”.

Làm sao có thể như vậy được? Tính mạng của hắn là thuộc về ta, ta không cho người khác giết hắn.

Sau khi thương thế tốt lên, ta một mình khổ luyện “Đoạn hồn tiêu”.

Tiêu của ta không tránh người nữa, nhưng mà, vẫn không hề bắn trúng cổ họng.

6. Chương 6

“Giao Tiêu Diệt Quân cho ta”. Ta lạnh lùng nhìn người của “Vô Ngân môn” trước mặt, sắc mặt bọn họ ai cũng tái nhợt, tay cầm kiếm của mỗi người đều bị ta dùng “Đoạn hồn tiêu” đã thương, mất đi năng lực chống cự.

“Lê Tình, rút cuộc ngươi cũng tới”. Một giọng nói dễ nghe của nữ nhân vang lên.

Ta quay đầu lại, chợt nhìn thấy chàng.

Gương mặt chàng mệt mỏi, tái nhợt không chút huyết sắc. Chàng nhìn những người bị ta đã thương, khẽ mỉm cười: “Cô vẫn không luyện thành “Đoạn hồn tiêu”. Nhưng mà, cũng coi như không tệ”.

Chàng tựa như khi còn dạy tiêu pháp cho ta, giọng nói mười phần tùy ý và lười biếng. Nhưng mà, trên gáy chàng kề một thanh kiếm. Người cầm kiếm là một nữ tử, ta biết nàng là Tuyết Khinh Trần.

Quả nhiên rất xinh đẹp. Nhưng ta đã không còn quan tâm nữa, chỉ cảm thấy hơi kỳ quái.

“Tại sao ngươi biết tên ta?”.

Nàng nhìn ta chằm chằm, trong mắt hiện lên sự oán độc: “Đừng hỏi. Ngươi muốn cứu hắn? Ta sẽ không để ngươi làm được. Ngươi lập tức tự phế võ công, nếu không ta giết hắn”.

Ta không nói gì, tay phải nhẹ nhàng nhặt một miếng “Đoạn hồn tiêu” lên.

Tuyết Khinh Trần cười lạnh: “Ngươi cho rằng tiêu của ngươi nhanh hơn kiếm của ta sao?”.

Ta mỉm cười, đó là đương nhiên, tiêu pháp của ta đã không có ai ngăn cản được, không ai tránh được, nhanh hơn bất kỳ người nào. Ta muốn cho hắn thấy, mặc dù ta không thể một tiêu đứt cổ, nhưng cũng có thể thắng địch, bảo vệ mình.

Ta phóng tiêu. Kiếm của nàng rơi xuống đất, nàng ta vô cùng ngạc nhiên.

Chàng mỉm cười vỗ tay, từ từ đi lại phía ta, ta mới phát hiện bước chân của chàng rất nặng nề.

“Nàng ta phế võ công của huynh?” Ta không thể tin được, “Tại sao? Tại sao nàng ta lại muốn hại huynh? Huynh đối với nàng ta rất tốt mà.”

Trong mắt chàng hiện lên thần sắc ta không hiểu: “Đừng nói vấn đề ngu ngốc như vậy”. Chàng nhẹ nhàng nói, chợt bước hơi chậm lại, ngã xuống.

“Tiêu Diệt Quân!”. Ta chạy đến bên cạnh chàng, giữa ngực chàng có một miếng tiêu, chính là của ta, chẳng qua đã bị người ta tẩm độc, phát ra ánh sáng màu lam ảm đạm.

Là Tuyết Kinh Trần, “Đoạn hồn tiêu” trên vai nàng đã không còn, nàng ta đang cười.

“Nữ nhân ác độc!”. Ta xông lên hét to, “Huynh ấy yêu người như thế, tại sao người lại làm vậy!”.

“Yêu ta?”. Nàng cười nhạt, “Có lẽ đã từng như vậy. Mặc dù không chịu lấy ta, nhưng ta biết hắn rất tốt với ta, vốn cứ cho là thế... Nhưng không biết từ lúc nào, hắn đến gặp ta nhưng càng ngày càng nói nhiều về người. Ta biết hắn thay lòng rồi, có lẽ ngay cả hắn cũng không biết. Tại sao ta phải chờ đến ngày hắn phát hiện mình không còn yêu ta nữa? Cho nên ta nghĩ, cách tốt nhất là tự tay giết hắn. Nhờ người đến mà ta đã hạ quyết tâm”.

Ta ngây người. Chàng đã sớm không còn yêu nàng rồi sao? Tại sao chàng lại không nói? Tại sao lúc ta cần chàng như vậy, chàng lại bỏ mặc ta, xông vào bẫy cứu một người mình không yêu? Ta thật sự không hiểu.

“Tiểu Y...” Chàng nhẹ nhàng gọi ta.

Làm sao chàng biết tên thật của ta? Ta cúi đầu, chàng đang nhìn ta, trong đôi mắt hiện lên sự ảm áp, là thứ ta thích nhất ở chàng.

“Chàng sớm đã biết tên thật của ta?”.

Chàng gật đầu một cái.

“Chàng cũng biết người mà ta muốn giết, chính là chàng?”.

Chàng dịu dàng nói: “Tiểu Y, nàng không hợp với chốn giang hồ này. Ta vốn định ép nàng luyện thành “Đoạn hồn tiêu”, như thế nàng ít nhất cũng an toàn hơn, nhưng nàng làm không được. Ta chỉ đành ép nàng rời khỏi. Nàng bước vào giang hồ, chỉ vì giết ta, bây giờ ta chết, nàng có thể thanh thản rời khỏi rồi”.

Thì ra là như vậy.

Ta nhớ tới lời chàng nói ngày hôm đó: “Cô miễn cưỡng ở lại giang hồ chỉ là vì giết người kia. Có phải một khi hắn chết, cô sẽ rời khỏi không?”.

Chàng biết ta sẽ không giết được chàng, nên cố ý lao vào cái bẫy này. Chàng muốn ta rời khỏi giang hồ, bởi vì chàng không muốn ta bị thương như ngày ấy.

“Ta không muốn rời xa giang hồ! Ta không muốn chàng chết!”.

Ta gần như tùy hứng mà kêu.

Khóe môi chàng hiện lên một nụ cười: “Nha đầu ngốc...”.

Đây là câu cuối cùng chàng nói với ta. Còn chưa kịp nói hết.

Tuyết Kinh Trần cười lạnh: “Tiêu Diệt Quân, người thật đáng thương. Thì ra đây chính là lý do người không muốn cho nàng biết người yêu nàng, bởi vì người nàng muốn giết là người?”.

Lòng bàn tay ta lạnh như băng. Ta lẳng lặng rút miếng “Đoạn hồn tiêu” dồn chàng vào chỗ chết ra. Ta không hề biết mình đã tổn thương chàng như vậy.

Ta vốn luôn tự lừa gạt mình. Ta không thừa nhận chàng là sự phụ ta, thật ra không phải bởi vì tuổi chàng còn quá trẻ, cũng không phải do chàng là kẻ thù của ta, mà chỉ vì ta không muốn bị danh phận sư đồ trói buộc.

Nhưng sự mềm yếu của ta lại tạo nên sai lầm lớn này. Chàng đã chết, bởi vì ta không nghe lời chàng, ngay từ đầu không chịu đưa kẻ thù vào chỗ chết.

Ta sẽ không bao giờ lại phạm sai lầm nữa.

“Đoạn hồn tiêu” xuất ra, biến mất trong cổ họng Tuyết Kinh Trần. Lần này ta rất trấn định, không một chút sai lệch nào.

Thì ra giết người đơn giản như vậy.

Tựa như chàng từng nói, ta không hề cảm thấy gì cả.

Trải qua thời gian dài như vậy, rốt cuộc ta đã vượt qua chướng ngại lớn nhất, luyện thành một tiêu đứt cổ “Đoạn hồn tiêu”.

7. Chương 7

Ta không hề rời khỏi giang hồ.

Nếu ta đã luyện thành “Đoạn hồn tiêu”, tại sao phải rời khỏi nữa?

Tiêu của ta chỉ cần vừa ra, nhất định sẽ ghim trong cổ họng đối phương.

Bởi vì ta không quên, do ta phạm vào sai lầm lớn đó, cho nên người ta yêu nhất trong cuộc đời này mới vĩnh viễn rời khỏi ta.

Ta quyết không phạm lại lỗi như thế nữa.

Ta bắt đầu trở thành yêu nữ Ma giáo giang hồ nghe danh là đã sợ mất mặt.

Ta không quan tâm.

Nếu đã từng quan tâm, nhưng rồi vẫn mất đi, hà tất phải để ý làm gì nữa?

Bất luận là kẻ nào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-hon-tieu>